

УДК 330.354

НАПРЯМКИ РОЗВИТКУ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ ТА ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В УКРАЇНІ

Л.С. МАРЧУК¹, Т.О. КОБЕЛЄВА²

¹ магістрант кафедри організації виробництва та управління персоналом, НТУ «ХПІ», Харків, УКРАЇНА

² доцент кафедри організації виробництва та управління персоналом, канд. екон. наук, НТУ «ХПІ», Харків, УКРАЇНА

* email: lml0000@mail.ru

В умовах українського ринку зростання економіки все більше залежить від отримання і застосування нових знань. Стан сучасної економіки характеризується глобальними інтеграційними процесами вступу у світову економічну спільноту, а разом з тим – досить низьким рівнем розвитку науково-технічної бази, моральним зносом матеріальних активів і дефіцитом фінансових ресурсів для їх модернізації. Ці особливості сприяють підвищенню ролі інформаційних та інтелектуальних факторів. Державна економіка знань на сьогоднішній день є поєднанням науки, техніки, інформації та виробництва [1]. При цьому базується на інноваційній моделі розвитку та інтелектуалізації виробничого організаційного процесу. Тому інтелектуальна власність постає тим стратегічним чинником, який визначає могутність держави і котрий можливо достатньо швидко мобілізувати для завоювання стабільних позицій на ринку у конкурентній боротьбі та для досягнення цілей підприємства, що на даний час є досить актуальним фактором розвитку [2].

Мета дослідження: вивчення основних напрямків розвитку та управління інтелектуальної власності в Україні. Виділення провідних напрямків інформаційних технологій, завдяки яким забезпечується ефективна діяльність держави та підвищення її конкурентоспроможності.

Особливості та основні напрямки розвитку інтелектуальної власності та інформаційних технологій в Україні:

- органічне поєднання інтелектуальних і матеріальних активів з метою досягнення стійких конкурентних переваг на економічному ринку;
- планомірне підвищення інтелектуального рівня персоналу підприємств на основі професійного навчання в контексті управління знаннями й визначення ключових компетенцій;
- застосування засад організаційної культури та впровадження їх для реалізації соціально-економічного механізму ефективного менеджменту персоналу;
- технологічне та інформаційне забезпечення розумової праці персоналу, який зайнятий створенням і реалізацією інноваційних ідей на практиці;
- ресурсозабезпечення системи управління (фінансові, технологічні, людські, інформаційні та інші ресурси);

- використання сучасної методології стратегічного аналізу, прогнозування, математичного моделювання, кількісних і експертних оцінок;

- творчий підхід при проектуванні системи [3];

- сутність інтелектуального потенціалу відображається як можливість системи інтелектуальних ресурсів формувати такі управлінські рішення, які на основі вибраних бізнес-процесів забезпечують досягнення визначених стратегій держави;

- в структурі інтелектуального потенціалу головним і визначальним ресурсом є знання та людський інтелект;

- ефективна діяльність держави базується на використанні ресурсів, основними з яких є людський капітал, інформаційний капітал, комунікаційний капітал та інтелектуальна власність;

- інтелектуальна власність тісно пов'язана з інформаційними технологіями (технології, що забезпечують та підтримують інформаційні процеси, тобто процеси пошуку, збору, передачі, збереження, накопичення, тиражування інформації та процедури доступу до неї);

- управління мотивацією інтелектуальної праці в масштабах держави на основі його структурування у вигляді мережі тривалих і тимчасових робочих груп стає можливим завдяки концентрації в групі людських ресурсів, інтелектуальний потенціал яких призначений для вирішення ординарних, неординарних і унікальних інтелектуальних завдань [4].

Отже, напрямки розвитку інтелектуальної власності та інформаційних технологій в Україні повинні концентрувати зусилля менеджменту на розвитку компетентності і професіоналізму персоналу, сприйнятливості персоналу (швидкості реагування), багаторазовому використанні корпоративних знань у новаціях, а також подоланні опору у створенні умов для збільшення цінності корпоративних знань [5]. Таким чином, можна стверджувати, що інтелектуальна власність та інформаційні технології держави є найважливішим джерелом (ресурсом) для розвитку інтелектуального капіталу.

Список літератури:

1. Кузнєцов, В.В. Організаційний потенціал підприємства / В.В. Кузнєцов, Л.М. Арутюнова // Навчальний посібник. – Ульянівськ. – 2007. – 33 с.
2. Пригожин, А.І. Мета і цінності. Нові методи роботи із майбутнім / А.І. Пригожин // Видавництво «Річ». – 2010. – 67 с.
3. Пригожин А.І. Методи розвитку організацій / А.І. Пригожин. – М.: МЦФЭР. – 2013. – 75 с.
4. Мильнер Б.З. Теорія організації / Б.З. Мильнер // Підручник ИНФРА. – 2012. – 233 с.
5. Лукичева Л.И. Управление интеллектуальным капиталом [учебное пособие] / Л.И. Лукичева. – М.: Омега, 2007. – 59 с.